

O tistem, kar zares šteje

Špela Standeker

Ljubljana – Letošnjo sezono Lutkovnega gledališča Ljubljana je zaključila predstava **Povodni mož**, ki jo je po ljudski pravljici s Tolminskega priredila, likovno zasnovala in zrežirala **Eka Vogeltnik**. Kot je še pred premiero povedala avtorica, se je z obujanjem pozabljenih slovenskih ljudskih pravljic začela ukvarjati že pred leti, kar je leta 2006 pripeljalo do lutkovne predstave *Kdo je napravil Vidku srajčico*, letos pa ji je sledil še omenjeni *Povodni mož*.

Gre za iskreno in nekomplcirano pravljico, ki otrokom nevsiljivo pokaže, da materialne dobrine niso najpomembnejše. To mora ugotoviti tudi naslovni junak, ki reši utapljaljočega se Pepija, za katerega misli, da mu bo popestril njegovo precej osamljeno bivanje v tolmunu. Kljub dobrohotnosti in potrpežljivosti Povodnega moža, ki želi dečkovo naklonjenost kupiti z zakladi, se izkaže, da sta Pepiju mama in oče »dražja od zlata in biserov, dražja kot ves svet«, in tako nesrečnemu Povodnemu možu na koncu ne preostane drugega, kot da Pepija vrne na breg.

Pravljичno domovanje Povodnega moža je Vogeltnikova ustvarila s pomočjo vrtljive gladine tolmana, ki obvladuje oder in se z odpiranjem oziroma zapiranjem prilagaja potrebam vsakokratne scene. Poleg vrtljive gladine k razlikam med obema svetovoma prispeva tudi izbor lutkovne tehnologije, saj »na suhem« oživijo namizne lutke, pod vodo pa marionete, katerih gibi so dosti bolj tekoči, skorajda »plavajoči«, in na tak način poustvarijo življenje pod vodo. Tako se med prehodi iz enega sveta v drugega Pepi in Žaba Rega iz namiznih lutk spremenita v marionete in obrnjeno, izjema pa je lutka Povodnega moža, ki je vseskozi ista in nekoliko večja od preostalih lutk. Poleg tega je ta, v zelene odtenke odeta lutka tudi edina z mimetičnim obrazom, ki oživi s sočasnimi premikanjem ust in oči (Vogeltnikova je to tehnologijo ustvarila že za potrebe lutkovne serije *Bisergora*, v LGL pa je

bila tokrat uporabljena prvič).

Namizne in marionetne lutke prepričljivo oživita **Nina Skrbinšek** in **Polonca Kores**, lutka Povodnega moža pa **Miha Arh**. Povodni mož je večino časa namrgoden in slabovoljen, vendar nikoli pretirano strašljiv, Pepi pa je živahen in odločen deček, čigar izbruhi togote prepričajo tako Povodnega moža kot gledalce. Celotno dogajanje povezuje Žaba Rega, poskočna in jezikava dvoživka, ki občasno prevzame vlogo tolmača med glavnima likoma, saj zaradi svoje narave predstavlja vez med kopnim in podvodjem. K atmosferi predstave veliko prispeva tudi glasba (avtorja sta **Jaka Hawlina** in **Luka Ropret**), ki pripomore k ustvarjanju ločnic med

svetovoma. Tako je v svetu nad gladino slišati v glavnem brenkala, pod gladino pa trobila, ki se na koncu združijo v harmoničen song.

Predstava je vsebinsko lirčna in nežna, sporočilo o tem, kaj je v življenju zares pomembno, pa je podano nevsiljivo, nedidaktično. Glede na sporočilo predstave in okolje, v katerem se zgodba odvija (gozdni hribi, travniki, Soča), pa je nemara mogoče pričakovati, da se bodo uresničile želje Eke Vogeltnik, ki je predstavi na pot zapisala: »Upam, da bo ta lutkovna igrca nagovorila kakega starša, da se bo namesto v BTC odpravil z otroki na kak pohod k našim gorskim tolmunom, bisticam (bistre vode) in belam (spenjene vode).«

Predstava *Povodni mož* avtorice Eke Vogeltnik je vsebinsko lirčna in nežna, sporočilo o tem, kaj je v življenju zares pomembno, pa je v njej podano na nevsiljiv in nedidaktičen način.